

Revolution, inbördeskrig och imperialistisk intervention

[Uttalande om Syrien från den revolutionära organisationen Marea Socialista ("Socialistisk strömning/flodvåg") i Venezuela, daterat 8 september 2013, och publicerat på spanska på [Aporrea](#). Marea Socialista är en strömning i PSUV (Venezuelas Förenade Socialistparti) som grundades av Hugo Chavez. De förespråkar en fördjupning av den folkliga processen och mobiliserar mot byråkratiseringen av den. Uttalandet här översatt från [International Viewpoint](#), september 2013. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Sedan 21 augusti har Syrien funnits på den internationella pressens framsidor. Dödandet av mer än 1.400 personer med kemiska vapen gav Obama en ursäkt att rikta ett kriminellt hot om amerikansk intervention mot detta redan pinade land i Mellanöstern. Ett hot som han har kört fast i och som av detta skäl är ännu farligare.

Hundratusen döda, en halv miljon skadade och lemlästade, mer än en miljon flyktingar (om man bara räknar minderåriga under 18 år), sådant är bokslutet över offer för Bashar al-Assads diktatur sedan mars 2011. Det gör den syriska konflikten till en av de mest tragiska under 2000-talets första år. Dessa siffror rapporteras av FN:s flyktingorgan UNHCR och hittills har ingen ifrågasatt dem.

En militär intervention av USA skulle bara förvärpa denna tragedi med en stor dos barbari och en definitiv möjlighet av en regional explosion med oöverskådliga konsekvenser.

Även för oss som ser på detta utifrån, utan att i vår egen kropp känna ångesten och det dagliga våldet, smärtan och hatet på grund av de dagliga förlusterna av anhöriga, vänner eller kollegor, och ödeläggelsen och förödelsen av ett land som en gång kallades "kanelträdet land", utlöser diskussionen intensivt ursinne och väcker känslor av att det brådskar inför de faror för mänskligheten som ett imperialistiskt angrepp utgör.

Hur kan vi hjälpa till att hindra massakrerna i detta land? Vad kan vi göra för att förhindra en imperialistisk intervention som kommer att orsaka ännu ett stort hopp i den våldsspiral som främst slår mot det syriska folket och folken i regionen? Vad kan vi göra för att hjälpa till att säkerställa att detta folk, som reste sig mot årtionden av förtryck ska lyckas uppnå sitt mål? Svaren på dessa liksom många andra frågor skär tvärsöver den bittra debatt som utvecklats inom den så kallade "vänstern" i internationell skala.

Det kapitalistiska maktsystemets kris som pågått från och med finanskrisen 2007 har inlett en ny period av uppror. En period av kamp och protester som i sin tur har utlöst revolutionära processer mot regeringar och regimer i olika länder i världen, och utmanat det kapitalistiska herraväldets traditionella politiska organisationer och institutioner. Men de har också utlöst kontrarevolutioner och krig vars syfte är att krossa denna ökande process av folklig kamp och strävan efter och fasta föresats att få till stånd en förändring.

I detta nya internationella skede är den arabiska våren, det vill säga den process av demokratiska och antikapitalistiska revolutioner som har undanröjt det gamla status quo som sedan mer än fem decennier har varat i Främre Orienten och Mellanöstern, det första regionala försöksområdet för sammandrabbningen mellan revolution och kontrarevolution. Kostnaderna i mänskligt liv för det barbari som orsakats av diktatorer, kungar, den fascistiska staten Israel och världsimperialismens ledare skulle vara förgäves om vi inte lär oss de bittra läxor som dessa processer själva ger oss.

Enligt vår åsikt befinner vi oss i en långdragen process vars utveckling kommer att bestå av framsteg och reträtter. En process som med sina särdrag, olika rytm och olika tidsskalor hela tiden kommer att sprida sig. Det är därför den direkta militära intervention som USA-imperialismen förbereder för Syrien bland annat har som mål att slå mot den regionala revolutionära process vars ursprung vi måste söka i kapitalismens strukturella kris som har varit öppen och synlig sedan 2007.

Klarlägg de grundläggande orsakerna till den nuvarande konflikten; identifiera konfliktens olika delar och de skilda drivkrafternas roll; förstå krafternas inre dynamik, bygg en aktiv solidaritet för att stöda revolutionärerna som kämpar där: allt detta är grundmaterial för den diskussion vi måste föra för att rensa undan det mörker som de stora imperialistiska propagandistiska media och den syriska diktaturens och dess allierades propaganda orsakar. Med risk för att vara ensidiga måste det bidrag vi vill göra med denna text ses i relation till vår ställning i det bolivarianska Venezuela och vår kamp till försvar av den revolutionära processens erövringar i vårt land.

Syrien: ett kapitel i den arabiska revolutionen

Med sina egna speciella kännetecken följde utbrottet av de första folkliga protesterna i Syrien i mars 2011 samma mönster och med samma mål som upproren i Tunisien och Egypten. Folkliga mobiliseringar som omvandlades till massiva uppror som krävde frihet, social rättvisa och värdighet.

Vid den tidpunkten omfattade den vidsträckta våg av det som kallades den arabiska våren flera länder i regionen: Jemen, Marocko, Bahrain, Libyen, utöver de två länder som redan nämnts, Tunisien och Egypten. I fallet Syrien vågade ingen på den tiden tala om utländsk intervention, utom om Rysslands deltagande, som ända från början har givit militärt stöd till regimen i Damaskus. Redan efter en månad av protester var bokslutet av det förtryck som den syriska regeringen släppte lös 3.000 dödsoffer bland demonstranterna.

Den halvt lagliga opposition som Assad-klanens regering accepterade ilade till hans hjälp och kokade i samförstånd med regimen ihop en relativ och manipulativ politisk öppning, som förkroppsligades i en ny konstitution vars syfte var att ge regimen en demokratisk fasad. Det förhindrade inte ett allt grymmare och oproportionerligt förtryck som varje vecka ledde till hundratals offer, och inte heller hindrade det de protester som ägde rum och växte i antal och stridbarhet. Vartefter händelserna utvecklade sig ansåg Assad att till och med de reformer som beviljades denna räddhågsna opposition var onödiga, med det cyniska argumentet att det syriska folket inte hade bett om dem.

NATO:s kriminella ingripande i Libyen, den brutala assimileringen av processen i Jemen, de kosmetiska reformerna i Marocko, de saudiarabiska truppernas krossande av revolten i Bahrain, statskuppen i Egypten; inget av allt detta har hittills satt stopp för den våg av revolter som störtade Ben Ali och Mubarak, och det har inte ”stabiliserat” regionen.

Tvärtom: på några månader har denna process undanröjt det gamla status quo som USA mödosamt har byggt upp i regionen med hjälp av sina allierade i väst, Israel och de monarkier och diktaturer som har styrt regionen under de senaste 50 åren. Ett status quo som ända från början stöddes av Sovjetunionen som inte längre existerar. Ett status quo som först skakades av den iranska revolutionen mot shahen, och som Bush jr försökte återupprätta med ockupationen av Irak, som nu uppenbarligen är ett misslyckande. Mellan januari och juni 2011, på knappt 6 månader, försvann detta schackbräde, rangligt men under decennier uppbackat av USA för att säkerställa sin kontroll över en region som är strategiskt viktig på grund av sina naturresurser och geografiska läge.

Det är inom dessa ramar som den syriska revolutionen först blev ett inbördeskrig, eller väpnad konflikt, och därefter platsen för tragiska ingripanden från internationella och regionala makter. För det första, och ända från revolutionens inledning, fanns stödet med vapen och utrustning som Ryssland tillhandahöll till en regering som påstods vara ”legitim” i ögonen på ”internationell lag”, men som under 30 år hade visat sin karaktär som blodbesudlad regim för alla som hade ögon att se. Sedan dess har denna spiral av fasa fullbordats med USA:s nuvarande hot om massförstörelse.

Ett atypiskt inbördeskrig

Inbördeskriget i USA i slutet av 1800-talet, inbördeskriget i Ryssland efter den bolsjevikiska revolutionen och det spanska inbördeskriget mellan republikaner och nationalister, för att bara nämna några få exempel, kännetecknades på båda sidor av relativt koncentrerade politiska och militära befälscentrum. Det är inte fallet med rebellägret i inbördeskriget i Syrien.

Den syriska revolutionens utveckling följde ”mönstret” från den arabiska våren: massmobiliseringar som spreds till resten av landet från de städer där upproret började. Demonstrationernas fredliga karaktär försvarades av de lokala samordningskommittéerna, tills dess förtrycket övergick från att använda krypskyttar och mord på gatorna till direkt ingripande av regimens väpnade styrkor, som agerade som en ockupationsarmé i sitt eget land och använde alla de vapen som denna en av de bäst utrustade arméerna i regionen hade till sitt förfogande. De fredliga protesterna övergick till väpnat försvar från den del av befolkningen som försökte och fortfarande försöker göra motstånd inne i landet. Men detta väpnade försvar är uppsplittrat, lokalt och ytterst defensivt.

Avskyn mot de första massakrerna orsakade avhopp från regimens väpnade styrkor och det inrättades ett militärt centrum för Fria syriska armén (FSA) i Turkiet som började försöka organisera revolutionens försvarstrupper. Men de FSA-brigader som opererar i landet gör det på basis av lokala kriterier och behov, utan att svara mot en övergripande plan och ett enat befälsområde, som dessutom inte egentligen existerar.

Inget enat nationellt centrum för upproret i landet, en politisk ledning utomlands som är förlamad av oöverstigligena politiska och taktiska meningsmotsättningar, militära styrkor som agerar utan samband och utan en central ledning, hela denna situation gynnade de sekteristiska och extremistiska utländska milisernas ingripande, grupper som lyder de som finansierar dem och för en politisk och ideologisk kamp som bara svarar mot deras egna intressen. Dessa extremistiska *takfiri*-styrkor stöds precis som de miliser som har band till al-Qaida ekonomiskt av Qatar och Saudiarabien, och agerar i dessa monarkiers intressen och försöker leda kriget i samstämmighet med dem, men deras mål och uppfattningar avvisas av det syriska folket.

Så utan att kunna bygga upp ett enat politiskt ledarskap eller ett enda militärt kommando har det revolutionära syriska folket tvingats byta ut sitt engagemangs fredliga karaktär mot ett väpnat försvar av revolutionen för att bemöta regimens brutalitet. Mycket mer än ett vanligt inbördeskrig står vi inför ett väpnat försvar av en revolution som angrips på ett grymt sätt av statsapparatusens alla destruktiva krafter.

Vi avvisar en imperialistisk intervention därför att den går mot revolutionen

Tvärtemot vad Assad hävdar är inte det främsta målet med den militära intervention som USA planerar att störta den syriska regimen. Obama säger att hans syfte är att leda en bestraffningsaktion mot Damaskus, men vi kan egentligen inte tro på det. Istället kan imperialismen anse att Assads fall vore en oavsiktlig skada om det skulle ske som resultat av dess militära intervention.

Denna gamla och försvagade men fortfarande internationellt dominerande imperialism är främst bekymrad över den osäkerhet som råder i regionen och deltagandet av ett stort antal makter som har sina egna intressen: Ryssland, Kina, Iran, Israel, Hizbollah, Saudiarabien, al-Qaida, etc. Enligt den nordamerikanska logiken bör ingen av dessa makter, med undantag för Israel, tvinga sig på någon av de andra, och riskera att utmana amerikanarnas världsherravälde.

I egenskap av den viktigaste kontrarevolutionära kraften kan USA å andra sidan inte tillåta denna regionala process av uppror att utvecklas. Det är av detta skäl de rättfärdigar och behandlar regeringen som uppstod efter militärkuppen i Egypten på ett vänskapligt sätt, och håller med de olika islamistiska strömningar som är underordnade kapitalet, som i Tunisien eller tidigare Mursi i

Egypten. De underlättade förtrycket i Jemen och uppmuntrade Saudiarabien att ingripa militärt i Bahrain.

Det är förvisso inte Damaskus-diktaturens påstådda ”antiimperialism” som oroar Obama. Inte heller den falska socialismen hos det statsparti som styr Syrien, ett land där innan konflikten 40% av befolkningen levde under fattigdomsgränsen. Inte heller är det en plan för att gradvis behärska regionen. Det är tvärtom övertygelsen, att om det uppror som började i Tunisien i slutet av 2010 och har spridit sig i denna historiskt instabila region i världen breder ut sig mer, så kan det göra slut på de totalitära marionettregimer som förtrycker folken där och leda till ett ifrågasättande av den kriminella staten Israels själva existens.

Det är därför vi stöder dessa folk och denna revolutionära process, som Obama också vill slå mot med sin intervention mot det upproriska, hjältemodiga, lidande syriska folket, och det är därför vi med eftertryck avvisar en imperialistisk intervention.

Det felaktiga resonemang som förs av kamrater som stöder Bashar al-Assad

För de kamrater som bara ser den blodiga USA-imperialismen är världen enkel och förutsägbar och historien upprepar sig som ett oändligt hjul. De ser den internationella verkligheten i svartvitt mellan å ena sidan Obamas – eller vilken amerikansk president som helst – avsikter, förhoppningar och politik, och å den andra resten av mänskligheten. De verkar fortfarande inte ha hört talas om Sovjetunionens död och slutet på Kalla kriget, eller återupprättandet av kapitalismen i Ryssland och Kina, eller den internationella kris som bröt ut 2007 och som är den allvarligaste krisen på etthundra år. De blundar för en process av regionalt uppror som har pågått i två och ett halvt år. Och när de talar om den beskriver de den som en plan som minutiöst utformats av USA, som de framställer som allvetande och allsmäktig. På så sätt ser de också ner på de folkliga revolterna.

Argumenten från dessa sektorer går i grund och botten ut på att förneka fakta och verkligheten. För dem är det inget inbördeskrig i Syrien, men de publicerar ett överflöd av foton på ”rebeller som dödar syriska soldater”. Det användes inga kemiska vapen, men samtidigt hävdar de att ”bara rebellerna har använt dem”. De likställer de utländska fundamentalistiska brigader och trupper som förtrycker och verkar mot revolutionens mål med det revolterande syriska folket, och rättfärdigar på så sätt Assads förtryck mot sitt folk.

De säger att om vi inte försvarar Assad så befinner vi oss med nödvändighet i det imperialistiska intervenerande lägret. De hävdar att det inte är sant att en stor del av det syriska folket fördömer regimen, och som bevis på det säger de att Assad ju fortfarande har makten. Men de förbiser det faktum att regimen sitter kvar genom att utföra en massaker på ett dåligt beväpnat folk och genom att ödelägga en stor del av landet.

De talar inte om de siffror som FN-organ som UNHCR har lagt fram, och som bedömer att antalet offer är mer än 100.000 döda, två miljoner flyktingar och en halv miljon skadade. Men de kräver att FN ska publicera rapporten från inspektörerna av kemiska vapen och att FN ska hitta en politisk lösning på konflikten. En konflikt vars karaktär de förresten förnekar.

Och de som inte har några problem med att förneka denna nedärvda republiks diktatoriska karaktär rättfärdigar dess existens i namn av det ”mindre onda”.

Denna ytliga och konspiratoriska syn på historien är samtidigt intolerant mot de som, trots att de är motståndare till en imperialistisk intervention, tänker annorlunda och inte går med på att försvara klanen Assad. Och när de får slut på argument börjar de misskreditera, rikta grundlösa anklagelser mot och kriminalisera dem som är av annan uppfattning.

Den radikala vänstern behöver göra sin röst hörd

Vi tar inte på oss – och vi tror att det vore ett misstag och brist på respekt för de som kämpar i regionen – att gå in i taktiska diskussioner. Vi anser att vi måste respektera uppfattningarna hos de som försvarar revolutionära mål under de pågående folkliga processerna. Det är därför vi kräver att det uttalande som skrivits under av organisationer från olika länder i regionen, bland dem Syrien, ska göras vida känt.¹

Men vi kan inte begränsa oss till att uttrycka vårt fördömande av den imperialistiska interventionen och solidarisera oss med det syriska folkets kamp. Ända sedan inledningen av den arabiska våren har många av oss i hela världen ovillkorligt stött dessa revolter. Men hittills har vi gjort det åtskilda från varandra, var och en i vårt eget land där vi bor. För oss som kämpar mot kapitalet är det en grundläggande uppgift att hitta tillbaka till den internationalistiska traditionen för att möta de nya tider som uppstår idag. Ett första steg för att återuppliva denna tradition är att skapa utrymme för diskussion och gemensamma solidaritetsaktioner som får internationell genomslagskraft.

Om vi inte handlar kommer uppfattningen hos de delar av vänstern som stöder den syriska regimen att bli en skuld som massrörelsen kommer att tvinga alla som placerar sig till vänster att betala, utan åtskillnad.

Den radikala vänstern måste göra sin röst hörd lika högt som den är stark. Så att de folk i världen som kämpar kan se att det finns en annan vänster: sammansatt, demokratisk, antikapitalistisk, som verkligen har tagit ställning mot imperialistisk brutalitet och mot all sorts barbari.

Bakom de giftiga moln som idag täcker det upproriska syriska folkets dagliga liv och död är det vår plikt att ta steg framåt mot en internationell samling av den radikala vänstern, som kan fungera som en förstärkare av de rop om frihet och värdighet som kommer djupt inifrån de kämpande folkens kollektiva minne.

Ett nödvändigt klagande angående angreppen på Santiago Alba Rico

Det är olyckligt att det inifrån vår bolivarianska process har höjts röster som angripit Santiago Alba Rico. De förvränger hans ståndpunkter och använder sedan dessa för att misskreditera honom och framställa dem som påstådda bevis på en imperialistvänlig hållning. Det är samma personer som i brist på argument misskrediterar alla som tänker annorlunda, och de vill nu kasta tvivel över hans politiska och intellektuella ärlighet och nästan anklaga honom för att vara imperialistagent.

Santiago Alba Rico bor i Tunisien: han är författare, filosof och en av den arabiska vårens aktivister. Han är vän till den bolivarianska revolutionen och har upprepade gånger inbjudits till Venezuela av president Chavez' regering för att delta i juryn för Befrielsepriset för kritiskt tänkande. Han deltog i organisationskommittén vid det senaste Forumet mot Medelhavsländernas skuld, som hölls i Tunis. Han är medlem i Frihetsflottan i solidaritet med Palestina [Ship to Gaza]. Han är vän till den kubanska revolutionen och de processer som är mot nyliberalismen i Latinamerika. I en artikel nyligen försvarade Atilio Borón, vinnare av 2013 års Befrielsepris för kritiskt tänkande, hans integritet som vänsteraktivist, trots att han inte delar hans uppfattning.

Marea Socialista har Santiago bland sina vänner på internationell nivå och vill här uttrycka sin solidaritet. Vi avvisar också alla sorts anklagande förolämpningar i en diskussion om teorier, liksom avsikten att undertrycka en kritisk internationalism och målet att genomdriva ett enda tänkande grundat på dogmatiska illusioner och inte på ärligt analyserade och bekräftade fakta från verkligheten.

Caracas, 8 september 2013,

¹ *Vi står bakom det syriska folkets revolution – nej till utländsk intervention!*, på marxistarkiv.se

Carlos Carcione, Stalin Pérez, Juan Garcia, Zuleika Matamoros, Gonzalo Gómez, Alexander Marin